

تجمع اعتراضی مادران عزادار در پارک لاله جلوه ای از تداوم مبارزات توده ها !

در حدود ساعت ۵ بعد از ظهر روز شنبه ۱۴ آذر ماه ، مزدوران رژیم استبدادی جمهوری اسلامی در حالیکه درب ورودی پارک لاله را از قبل مسدود کرده و بیش از ۳۰۰ نفر از موتور سواران و لباس شخصی ها و نیروهای انتظامی خود را در هر گوشه ای از آن پارک مستقر ساخته بودند به مراسم اعتراضی هفتگی مادران عزادار هجوم برده و با برخورد های توهین آمیز و وحشیانه آن ها را مورد تعرض قرار دادند. در این یورش نزدیک به ۳۰ نفر از دختران و مادران مبارز دستگیر شدند. بر اساس گزارشات منتشر شده، یکی از مزدوران رژیم در مکالمه بی سیمی خود گفته بود "اگر از همان روز اول ، این پدر سوخته ها را می گرفتید ، کار به اینجا نمی کشید".

واقعیت این است که بدنبال قتل ندا آقا سلطان که انعکاسی جهانی یافت ، شنبه های هر هفته جمعی از مادران عزادار جهت دادخواهی و اعتراض به جنایات رژیم جمهوری اسلامی ، در میدان آب نما پارک لاله با در دست داشتن عکس جگر گوشه هایشان دست به تجمع می زنند. این تجمع اعتراضی ، همواره بطور متداوم مورد یورش نیرو های سرکوبگر جمهوری اسلامی قرار گرفته است. برای نمونه در هفته گذشته نیرو های انتظامی رژیم با پرتاب گاز اشک آور بسوی این مادران قصد متفرق کردن آنها را داشتند.

در روند خیزش های بزرگ مردم ایران بر علیه رژیم سرکوب گر جمهوری اسلامی و در تداوم این اعتراضات که همواره با تهاجم و سرکوب و وحشیانه مزدوران رژیم روبرو میشود ، هم اکنون هزاران زن و مرد مبارز در سیاه چال های مخوف جمهوری اسلامی مورد وحشیانه ترین شکنجه ها قرار دارند. در میان کشته شده گان ، زنان و مردان بسیاری در خیابان ها یا با اصابت گلوله های سربی رژیم جان خود را از دست دادند و یا دستگیر شده گانی بودند که در زندان های رژیم در زیر شکنجه جان باختند. خانواده های جان باختگان که هر هفته در پارک لاله دست به تجمع اعتراضی می زنند در واقع خانواده همان کشته شده گان خیزش اخیر هستند.

رژیم جمهوری اسلامی که پایه سلطه اش بر سرکوب خونین اعتراضات مردمی استوار است ، رژیمی که تنها بزور سر نیزه و شکنجه و اختناق و اعدام ، حیات ستمگرانه اش را تا کنون تضمین کرده است ، حق هر گونه تجمع را از مردم سلب نموده و از وحشت تداوم و به ثمر رسیدن این مبارزات دست به چنین یورش های بر علیه مادران میزند ، مادرانی که نمی خواهند مرگ فرزندان شان به فراموشی سپرده شود و خواهان شناسایی و محاکمه آمرین و عاملین مرگ

فرزندانشان می باشند. بسیاری از این مادران بعد از گذشت ماه ها از دستگیری فرزندانشان کوچکترین خبری از وضعیت و شرایط فرزندانشان در سیاه چال های جمهوری اسلامی را ندارند. جمهوری زن ستیز اسلامی به خوبی بر درجه خشم و نفرت این مادران از خود واقف است و می داند که ضجه این مادران ، فریاد هزاران زن و مرد مبارزی است که توسط این جلادان در این ۳۰ سال به خون غلطیده اند.

این مادران که در جهنم جمهوری اسلامی با هزاران مشقت فرزندانشان را پرورش دادند، امروز باید شاهد جان باختن آن ها در خیابان ها و در سیاه چال های جمهوری اسلامی باشند.

این مادران می خواهند و حقشان هست که بدانند بر سر عزیزانشان چه رفته و میرود. این مادران فریاد دادخواهی در گلو دارند ، ولی رژیم دار و شکنجه جمهوری اسلامی تحمل دادخواهی مادرانی که فرزندان شان را به قتل رسانده است را ندارد.

حاکمیت جنایت پیشه جمهوری اسلامی ، ۳۰ سال است که داغ از دست دادن هزاران عزیز را بر دل مادران ایران نشانده و روزی نبوده که خانواده ای را داغدار نکرده باشد. هزاران زن و مرد کمونیست و آزادیخواه مبارز را در دهه ۶۰ به خاک و خون نشانند. هزاران کودک را برای همیشه از داشتن پدر یا مادر یا هر دوی آن ها ، محروم نمود. هزاران مادر در سراسر ایران بیش از ۳۰ سال است که در غم از دست دادن جگر گوشه هایشان که اکنون در گورستان های بی نام ایران و گلزار خاوران خفته اند می سوزند. بدون شک ، تا به حال صد ها مادر در سراسر ایران آرزوی دادخواهی فرزندان دلپیشان را با خود به گور بردند و هرگز نفهمیدند که حتی اجساد عزیزانشان در کدام نقطه از خاک ایران دفن شده است.

تجمع اعتراضی مادران عزادار در "پارک لاله" در ایران یاد آور مبارزات مادران "میدان ماه مه" در آرژانتین است.

در سال های ۱۹۷۶ تا ۱۹۸۳ میلادی ، هزاران تن از مبارزین آزادیخواه و کمونیست در آرژانتین توسط دولت نظامی آن کشور ، بعد از تحمل شکنجه های وحشتناک به قتل رسیدند. هزاران انسان مبارز در این دوران که "جنگ کثیف" نام گرفت به وسیله نیروی های سرکوب گر ربوده شده و دیگر کسی از سرنوشتشان خبری نیافت. مادران آرژانتینی که تلاششان برای یافتن و آگاهی از سرنوشت فرزندانشان بی نتیجه مانده بود از ۳۰ آوریل ۱۹۷۷ تا به حال ، هر ۵ شبانه بعد از ظهر برای اعتراض و دادخواهی در مقابل کاخ صورتی رنگ رئیس جمهوری آرژانتین دست به تجمع زده اند . این مادران از سوی نیرو های نظامی دولت های دیکتاتوری آرژانتین بار های بار مورد تعرض واقع میشدند ، تا آنجایی که ۳ تن از این مادران به دلیل پایداری و استقامت مبارزاتی شان در مقابل ارتجاع ، همچون فرزندان خویش ناپدید شدند. جنبش مادران "میدان ماه مه" نه تنها تاثیر شگرفی بر مبارزات آزادیخواهانه مردم آرژانتین گذاشت بلکه افکار عمومی دیگر کشور های جهان را به خود نیز جلب نمود. این مادران مبارز امروز بعد از گذشت ۳۰ سال از کشته شدن و مفقود شدن فرزندانشان ، کماکان دولت های مختلف آرژانتین را برای اعلام علنی اسامی همه کشته شدگان در "جنگ کثیف" تحت فشار گذاشته اند و در جهت حفظ آرمان های مبارزاتی و زنده نگه داشتن حافظه تاریخی جامعه شان از وقوع جنایاتی که بر عزیزانشان رفت کماکان تجمع هفتگی خویش را حفظ کرده اند. مادران شجاع آرژانتینی در پروسه مبارزات سی ساله خویش ، در واقع پرچم داران و ادامه دهندگان راه مبارزاتی فرزندان خود می باشند.

تاریخ ثابت کرده که توده های تحت ستم از مبارزات و تجارب یکدیگر می آموزند. حال مادران داغ دیده ایران هم دارند همان تجربه را بر علیه جمهوری اسلامی به پیش می برند و می کوشند با تجمع اعتراضی خود هم یاد عزیزانشان را پاس دارند و هم با تاکید بر ضرورت اعلام اسامی همه جانباختگان حوادث اخیر و همه قتل های پنهانی دیکتاتوری حاکم ، خواست شناسائی آمرین و عاملین این جنایت را هر چه بیشتر به میان مردم ببرند. مادران به خون خفته گان دهه ۶۰ و مادران عزادار پارک لاله به خوبی میدانند که رژیم ددمنش جمهوری اسلامی مسبب به قتل رسیدن فرزندانیشان می باشد. سردمداران جمهوری اسلامی چه به اصطلاح اصلاح طلب باشند و چه اصول گرا ، سالهای سال است که نشان داده اند برای حفظ این نظام جهنمی از هیچ جنایتی دریغ نمی ورزند. همین میر حسین موسوی که امروزه لباس سبز به تن کرده و می کوشد جمهوری اسلامی را از گزند مبارزات مردم مصون دارد، خود یکی از کسانی است که در قتل عام زندانیان سیاسی در سال ۶۷ نقش اساسی داشته است. موسوی که امروز در مقابل سئوال و دادخواهی مردم در مورد زندانیان سیاسی جانباخته در دهه ۶۰ ، یعنی زمانی که سمت ننگین نخست وزیری ریاست جمهوری خامنه ای جلاد را بر عهده داشت ، قرار گرفت مذبحخانه با پوزخند گفت: "من زندانیان نبودم ، بروید از زندانیان ها بپرسید که در زندان ها بر سر زندانیان سیاسی دهه ۶۰ چه گذشت" !!! تو گویی که امروز خامنه ای و احمدی نژاد شخصا خود زندانبانند!! و چون شخصا "زندانبان" نیستند در مقابل جنایاتی که انجام میگیرد مسئول نمی باشند!!

بنابر این اصلاح طلبان حکومتی همچون موسوی ، داغ ننگ سرکوب ، زندان ، شکنجه و اعدام بهترین زنان و مردان مبارز و کمونیست ایران در دهه ۶۰ را بر پیشانی دارند. ننگی که با هیچ رنگی ، حتی رنگ سبز هم پاک نخواهد شد.

به امید آن که تجمع اعتراضی مادران داغ دیده هر روز وسعت بیشتری گرفته و در راستای مبارزات بر حق توده های ستم دیده ، جهت سرنگونی جمهوری اسلامی قرار گیرد. مبارزه ای که در کنار مبارزات توده های ستمدیده جهان در روند خود باید بساط فقر و گرسنگی ، ظلم و ستم ، زندان و شکنجه و اعدام را در سراسر دنیا برای همیشه محو نماید.

پیروز باد تجمع اعتراضی مادران جان باختگان!

جمهوری اسلامی با هر جناح و دسته نابود باید گردد!

هر چه مستحکم تر باد پیوند مبارزاتی خلق های جهان!

اتحاد زنان آزادیخواه

۱۴ دسامبر ۲۰۰۹

Etehadazan@gmail.com